

1

Sinds een week is het elke dag donder-dag.

Maandag werd alles zwart.

Dinsdag was er twist, kabaal en trammelant.

Op woensdag nog meer gepook en gestook.

Donderdag flitsten er bolbliksems door mijn hoofd.

Vrijdag ging de storm even liggen.

Vanaf zaterdag was mijn hart een steen.

Vandaag is het **ZON** dag, maar het blijft somber-donker.

In mijn kamer staat alles schots en scheef. Niets ligt nog op de juiste plaats. Was het een aardbeving, een vulkaanuitbarsting, een overstroming, een tornado of een tsunami?

Nee!

IK WAS HET.

Ik brulde, ik spuwde, ik braakte, ik raasde, ik bulldozer-bulderde.

WAAROM?

Omdat de liefste, allerliefste, aller-allerliefste persoon die ik ken, vertrekt naar de andere kant van de wereld.

DAT WIL IK NIET.

Ik wil dansen, ik wil zingen, ik wil kliederkladderen,
ik wil dartelen, ik wil slodderen en vliegen.

Met haar.

TANTE MITCHE,
GA NIET WEG.

Als je het nog niet begrepen hebt: ik ben boos.

Mama, papa en broer weten het ondertussen maar al te goed.

Eerst deden ze een beetje meesmuilend, spottend dus.

Ik staak, zei ik. Dat kan niet, zei papa, want je werkt niet.

Ik demonstreer, zei ik. Dan moet je de straat op, zei mama, met span-
doeken en toeters. Helemaal alleen is een beetje absurd, denk je niet?

Ik manifesteer, zei ik. Wat is je manifest? vroeg mijn broer. Je hebt
een beginselverklaring nodig. Een be-gin-sel-verklaring? Mijn broer is
een vervelende betweter, een wijsNEUS. Maar, ik ben geen domOOR.

In mijn boek 'van alles & niets' vond ik de uitleg: *manu-festus*
= *hand-vast, tastbaar, zich helder of duidelijk vertonend.*

Dit is mijn manifest:

Ik vertik het om mijn kamer te verlaten

Ik weiger te eten

Ik bedank voor drank

Ik stink zoveel ik wil (zal me dus niet wassen)

Ik schrap tandenpoetsen

Ik verdom het om te spreken

Pipi doe ik in flessen

Kaka in mijn boekentas

Mijn deur is vergrendeld, jullie komen er niet in

Als dit niet helder en duidelijk is, dan weet ik het niet.

Natuurlijk eet en drink ik nog iets.

's Nachts, als iedereen slaapt, sluip ik als een dief door het huis,
en roof ik bananen en koekjes en limonade.

En natuurlijk doe ik mijn behoefte niet in de kamer.

Ik plas en leg drollen, achteraan in de tuin, naast de rode struik
ERICA CARNEA. Zij vindt het niet erg. Ik beloofde haar dat ik later
alles netjes zal omspitten.

Maar de badkamer is naast mijn ouders hun slaapkamer,
dus douchen en tandenpoetsen doe ik niet.

2

Ssst! Stil. Er wordt op mijn deur geklopt.

Mijn moeder: Ik heb je lievelingseten op je lievelingsbordje gelegd, ik zet het aan de deur.

Mijn vader: Ik plaats er een kopje warme chocolademelk naast. Je lievelingsdrank.

Mijn broer: Al die suiker is ongezond. Tandbederf, darmproblemen, vermoeidheid. Haar bloedsuikerspiegel gaat de hoogte in, en dat is niet goed.

Mama en papa: **Ssst!**

Ik verdom het om te reageren. Blijf muisstil liggen. Adem bijna niet. Als ze mijn lievelingstante kunnen ompraten, dan doe ik weer mee.

Mijn moeder: Maak je een mooie tekening, voor morgen?

Mijn vader: Trek je je leukste jurk aan, dan?

Mijn broer: Papa toch, dat is niet woke, meisjes jurken, jongens broeken, dat is niet meer van deze tijd. Zo vooringenomen, discriminerend, denigrerend! Genderneutraliteit, inclusiviteit, dat is ...

Mama en papa: **Ssst!**

Morgen is er het afscheidsfeest van tante Mitché.

MAANdag, een akelige baaldag.

Geen feest voor mij.

Mama en papa smeken: Frederike, zeg iets. Eet iets. Kom weer naar buiten. Frisse lucht. Beweging.

Mijn broer: Ja, Frikandelle, als je niet oppast, kwijn je weg. Jammer voor de frietkramen. Jij, Frikandelle, bent snack nummer één. Ook de prijzen van de frietaardappel schieten de hoogte in. Daar komt nog bij: mensen worden aangemaand om meer fruit ...

Mama en papa: **Ssst!**

WEGKWIJNEN moet ik straks opzoeken in mijn boek 'van alles & niets'.

Er is nog wat gestommel-mompel-rommel aan mijn deur, maar na een tijdje geven ze het op. Ze gaan de trap af.

Ze krassen op.

Ze druipen af.

Zwakkelingen.

WEGKWIJNEN is verdwijnen, verschrompelen, wegsterven.

DAT WIL IK NIET.

Ik wil springen, ik wil gieren, ik wil spetter-spatten, ik wil zwieren, ik wil tierelieren en vliegen.

Met haar.

TANTE MITCHÉ, IK WIL DAT JE BIJ MIJ BLIJFT.

Tante Mitché noemt me nooit Fréee-de-rie-kéeeeee, zoals ze hier thuis doen, en op school, of waar dan ook.

Tante Mitché luistert goed.

Tante Mitché begrijpt me.

Tante Mitché vindt me nooit stom.

Tante Mitché noemt me Freddy, en ook soms Fredje.

Dan bloeit er een tulp in mijn hart. Haar bloemblaadjes klappen open, en er fladderen vlinders uit dat kleurige kelkje.

Maar mijn hart is een steen, al zeven dagen lang.

Van boos zijn word je hard.

Van boos zijn word je koud.

Stug, stommig, alleen.

Van boos zijn word je moe.

Ik sluit mijn ogen,

en droom

van boterhammen met gesmolten chocolade,

pannenkoeken met slagroomtoefen zo hoog als een minaret,

suikerspin-appeltaart op een meer van perenstroop,

aardbeienijs in een dorp laurierdrop,

een zak zure brombeertjes.

Bah! Nee! Ik hou niet van zuur.

Ssst! Stil. Ik hoor iets in de tuin.

Er is muziek. Een fanfare?

